

III

(Akty przygotowawcze)

EUROPEJSKI BANK CENTRALNY

OPINIA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

z dnia 19 listopada 2014 r.

w sprawie projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków strukturalnych zwiększających odporność instytucji kredytowych

(CON/2014/83)

(2015/C 137/02)

Wprowadzenie i podstawa prawna

W dniu 14 marca 2014 r. Europejski Bank Centralny (EBC) otrzymał wniosek Parlamentu Europejskiego o wydanie opinii w sprawie projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków strukturalnych zwiększających odporność instytucji kredytowych UE ⁽¹⁾ (dalej zwanego „projektem rozporządzenia”). W dniu 27 marca 2014 r. EBC otrzymał wniosek Rady Unii Europejskiej o wydanie opinii w sprawie projektu rozporządzenia.

Właściwość EBC do wydania opinii wynika z art. 127 ust. 4 oraz art. 282 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jako że projekt rozporządzenia zawiera postanowienia mające wpływ na przyczynianie się Europejskiego Systemu Banków Centralnych do należytego wykonywania polityk w odniesieniu do stabilności systemu finansowego, zgodnie z art. 127 ust. 5 Traktatu. Rada Prezesów wydała niniejszą opinię zgodnie ze zdaniem pierwszym art. 17 ust. 5 Regulaminu Europejskiego Banku Centralnego.

Uwagi ogólne

EBC z zadowoleniem przyjmuje propozycję rozwiązania tej kwestii poprzez przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady, dotyczącego środków strukturalnych zwiększających odporność unijnych instytucji kredytowych. Środek ten będzie miał bezpośrednie zastosowanie we wszystkich 28 państwach członkowskich ⁽²⁾ i przyczyni się do zapewnienia zharmonizowanych unijnych ram prawnych odnoszących się do kwestii związanych z bankami, które są „zbyt duże, by upaść” i „zbyt wzajemnie powiązane, by upaść”. Projekt rozporządzenia ma na celu ograniczenie potencjalnego rozdrobnienia, jakie mogłoby powodować istnienie różniących się pomiędzy sobą krajowych regulacji strukturalnych w sektorze bankowym i które mogłoby prowadzić do niespójności, arbitrażu regulacyjnego i braku równości szans na jednolitym rynku ⁽³⁾.

Projekt rozporządzenia określa także szczegóły niektórych zadań w zakresie wyłącznych kompetencji EBC na mocy rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 ⁽⁴⁾. Niespójne ustawodawstwo krajowe ograniczałoby skuteczność jednolitego mechanizmu nadzorczego (SSM), powodując tym samym zwiększenie stopnia skomplikowania nadzoru i kosztów nadzoru ⁽⁵⁾. Wobec powyższego zachodzi konieczność harmonizacji na poziomie Unii.

Uwagi szczegółowe**1. Zakres stosowania proponowanych przepisów**

1.1. Projekt rozporządzenia dotyczy instytucji kredytowych określonych jako globalne instytucje o znaczeniu systemowym ⁽⁶⁾ oraz innych instytucji kredytowych, których bilanse i rodzaje działalności osiągają określone progi przez trzy kolejne lata ⁽⁷⁾. EBC rozumie, że jest to zgodne z przyjętym wyraźnie założeniem, że przepisy niniejszego

⁽¹⁾ COM(2014) 43 final.

⁽²⁾ Rozporządzenie nie będzie wymagało dodatkowego wdrożenia na poziomie krajowym, z wyjątkiem kilku przepisów. Zobacz pkt 6 niniejszej opinii w odniesieniu do systemu sankcji.

⁽³⁾ Zob. COM(2014) 43 final, s. 5.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

⁽⁵⁾ Zob. motyw 8 projektu rozporządzenia.

⁽⁶⁾ Na podstawie art. 131 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁽⁷⁾ Zgodnie z art. 3 projektu rozporządzenia progi te stanowią: (a) łączne aktywa w wysokości co najmniej 30 mld EUR; i (b) działalność handlowa, której wartość wynosi co najmniej 70 mld EUR lub stanowi równowartość 10 procent jej łącznych aktywów.

rozporządzenia skupiają się na ograniczonej liczbie największych i najbardziej złożonych instytucji kredytowych i grup, które – pomimo obowiązujących innych przepisów – są nadal zbyt duże, by upaść, i jednocześnie zbyt duże, aby można je było uratować, oraz zbyt złożone z punktu widzenia zarządzania, nadzoru, a także restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji⁽¹⁾.

- 1.2. W przypadku koncentracji instytucji kredytowych (np. połączenia), która prowadziła bezpośrednio do powstania jednej instytucji kredytowej objętej zakresem proponowanego rozporządzenia, przy ocenie, czy nowy podmiot osiąga określone w rozporządzeniu progi, właściwy organ powinien brać pod uwagę łączne wartości instytucji kredytowych, które utworzyły jeden podmiot, w okresie dwóch lat przed koncentracją⁽²⁾. Oprócz tych przypadków właściwe organy krajowe powinny w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz w roku, przeprowadzać oceny spełniania kryteriów progowych⁽³⁾.

Ponadto Komisja podczas przeglądu proponowanego rozporządzenia powinna dokonywać oceny adekwatności kryteriów progowych np. w celu weryfikacji, czy obejmuje ono wszystkie właściwe instytucje kredytowe⁽⁴⁾. W związku z tym, gdy istnieją dowody świadczące, że nie wszystkie aktywa instytucji kredytowych przeznaczone do obrotu są prawidłowo objęte definicją działalności handlowej, Komisja przy sporządzaniu sprawozdania, o którym mowa w art. 34, powinna być zobowiązana do zwrócenia szczególnej uwagi, czy wszystkie aktywa i pasywa wyceniane według wartości godziwej lub odpowiadające im pozycje bilansowe w przypadku banków nie stosujących MSSF (Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej) powinny zostać uwzględnione przy obliczeniach dotyczących działalności handlowej na podstawie proponowanego rozporządzenia. Na te potrzeby przydatna mogłaby być zaktualizowana ocena skutków.

2. Zakazana działalność handlowa, w szczególności handel na własny rachunek

- 2.1. EBC wyraża ogólne poparcie dla wprowadzonego w projekcie rozporządzenia zakazu handlu na własny rachunek, wąsko zdefiniowanego w art. 5, przez określone instytucje. W szczególności jedynie działalność komórek organizacyjnych, jednostek, działów lub pojedynczych handlowców, którym są wyraźnie przypisane zadania polegające na zajmowaniu pozycji w celu osiągnięcia zysku na własny rachunek, bez jakiegokolwiek związku z działalnością klienta lub zabezpieczaniem podmiotu przed ryzykiem byłaby zakazana⁽⁵⁾. Biorąc pod uwagę, że banki, w następstwie kryzysu finansowego, znacznie ograniczyły lub całkowicie zlikwidowały komórki organizacyjne, jednostki, i działy, którym wyraźnie były przypisane zadania związane z handlem na własny rachunek, EBC rozumie, że proponowane rozporządzenie stanowi perspektywiczny środek zapobiegawczy mający na celu zniechęcenie banków do ponownego podejmowania tej działalności. Koszt wdrożenia zakazu handlu na własny rachunek powinien zatem być ograniczony⁽⁶⁾.

Wydarzenia, które miały miejsce przed i w trakcie ostatniego kryzysu finansowego wykazały, że handel na własny rachunek jest działalnością obciążoną wysokim ryzykiem, która może powodować ryzyko systemowe poprzez otwarte pozycje o znacznej wielkości i wzajemne powiązania między instytucjami finansowymi. W porównaniu do działalności bardziej nastawionej na klienta, jak udzielanie pożyczek, łatwiej jest zwiększyć skalę handlu na własny rachunek w krótkim czasie. W szczególności jeśli handel na własny rachunek prowadzony jest przez grupy bankowe, które korzystają z dorozumianej gwarancji bankowej sieci bezpieczeństwa (fundusze naprawcze, fundusze gwarancji depozytów, czy też w ostateczności podatnicy) może to prowadzić do zwiększania tego rodzaju działalności obciążonej wysokim ryzykiem kosztem sieci bezpieczeństwa.

Ponadto EBC rozumie, że prowadzenie handlu na własny rachunek nie ma związku ani nie odpowiada wymogom klientów banków. W istocie w obrębie grupy bankowej, która prowadzi handel na własny rachunek, mogą zaistnieć konflikty interesów pomiędzy działalnością związaną z handlem na własny rachunek a usługami świadczonymi dla klientów. Poprzez wprowadzenie zakazu, a nie jedynie wyodrębnienia, handlu na własny rachunek, proponowane rozporządzenie zapewni, że banki nie przyjmą na siebie bezpośredniej ekspozycji na ryzyko biznesowe i ryzyko utraty reputacji.

Z tej samej przyczyny EBC również z zadowoleniem przyjmuje, że projekt rozporządzenia zakazuje właściwym instytucjom kredytowym nabywania funduszy hedgingowych lub inwestowania w takie fundusze⁽⁷⁾. Zakaz ten zmniejszy ryzyko obchodzenia zakazu handlu na własny rachunek i pomoże ograniczyć rozprzestrzenianie pomiędzy bankami i w równoległym systemie bankowym.

⁽¹⁾ Zob. motyw 13 projektu rozporządzenia.

⁽²⁾ Zob. propozycje zmian nr 7 i 18 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽³⁾ Zob. propozycję zmiany nr 19 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽⁴⁾ Zob. propozycję zmiany nr 23 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽⁵⁾ Zob. art. 5 ust. 4 projektu rozporządzenia.

⁽⁶⁾ Zob. załącznik A6 do oceny skutków przygotowanej przez Komisję (część 3 z 3), s. 58. Spośród niewielu banków, które przedstawiły dane ilościowe w procesie konsultacji publicznych, żaden nie wykazał istotnych przychodów z handlu na własny rachunek.

⁽⁷⁾ Zob. art. 6 projektu rozporządzenia.

- 2.2. Dla odróżnienia handlu na własny rachunek od innych rodzajów działalności handlowej, w szczególności działalności animatora rynku ⁽¹⁾, należy ustanowić odpowiednie definicje. EBC przyznaje, że rozróżnienie pomiędzy handlem na własny rachunek a działalnością animatora rynku jest trudne, zarówno w teorii, jak i w praktyce ⁽²⁾. EBC w ogólności popiera definicję handlu na własny rachunek zawartą w projekcie rozporządzenia ⁽³⁾, lecz sugeruje pewne poprawki, mające na celu wyjaśnienie rodzajów zabronionej działalności ⁽⁴⁾. W szczególności EBC sugeruje wyjaśnienie, że zakazane będą transakcje dotyczące handlu na własny rachunek podejmowane w reakcji na i w celu wykorzystania wycen rynkowych i w celu osiągnięcia zysku, niezależnie od tego, czy zysk został rzeczywiście osiągnięty w krótkim lub długim terminie. Instytucje kredytowe prowadziłyby handel na własny rachunek – w przeciwieństwie do działalności animatora rynku – poprzez wykorzystywanie informacji o rzeczywistej wartości aktywów w celu osiągnięcia zysku opartego na zmianach wartości rynkowych, bez związku ze zleceniami klientów.
- 2.3. Wreszcie, w tym względzie, z projektu Komisji wynikają pewne wyłączenia: (a) chociaż Komisja traktuje handel na własny rachunek jako działalność obciążoną wysokim ryzykiem, pozostanie on dozwolony w stosunku do obligacji skarbowych; i (b) instytucje kredytowe nieobjęte zakresem proponowanego rozporządzenia nadal będą mogły angażować się w działalność obciążoną wysokim ryzykiem, która może przybrać znaczną wielkość na poziomie zagregowanym. Wyłączenia takie wydają się wskazywać, że charakter wyłączonych działalności handlowych powinien podlegać dalszej ocenie podczas najbliższego przeglądu proponowanego rozporządzenia w celu określenia zakresu możliwych zagrożeń, jakie mogą one powodować dla poszczególnych instytucji kredytowych lub dla globalnego systemu finansowego ⁽⁵⁾.
- 3. Decyzja dotycząca żądania wyodrębnienia rodzajów działalności handlowej, ze szczególnym uwzględnieniem traktowania działalności animatora rynku**
- 3.1. EBC w ogólności popiera wprowadzenie wskaźników związanych z wielkością, stopniem złożoności, dźwignią finansową i wzajemnymi powiązaniem działalności handlowej w nadzorczej ocenie działalności przeprowadzanej na podstawie proponowanego rozporządzenia ⁽⁶⁾. Jednakże wskaźniki te nie umożliwiają organowi nadzoru przeprowadzenia szczegółowej oceny poszczególnych rodzajów działalności handlowej. Zatem EBC zgadza się, że kryteria te nie powinny stanowić jedynej podstawy dla wszczęcia procedury prowadzącej do wydania decyzji o wyodrębnieniu. Ocena tych wskaźników powinna być uzupełniona o swobodę uznania organu sprawującego nadzór skonsolidowany.

Projekt rozporządzenia pozostawia organom nadzoru pewien margines swobody na poszczególnych etapach procedury. W projekcie rozporządzenia decyzja właściwego organu o wszczęciu procedury prowadzącej do wydania decyzji o wyodrębnieniu określonego rodzaju działalności handlowej uzależniona jest od stwierdzenia przez właściwy organ, że istnieje zagrożenie dla stabilności finansowej podstawowej instytucji kredytowej lub dla całego systemu finansowego Unii, z punktu widzenia celów proponowanego rozporządzenia ⁽⁷⁾. Jeśli właściwy organ, po dokonaniu oceny działalności handlowej stwierdzi, że spełnia ona kryteria wynikające ze wskaźników dotyczących względnej wielkości, dźwigni finansowej, złożoności, rentowności, związanego z nimi ryzyka rynkowego oraz wzajemnych powiązań z innymi podmiotami, powinien nakazać wyodrębnienie tej działalności z podstawowej instytucji kredytowej ⁽⁸⁾. Jednakże przy rozstrzygającej ocenie, stwierdzenie to uzależnione jest również od dokonania dalszej oceny stabilności finansowej przez właściwy organ. Co więcej, nawet po powiadomieniu przez właściwy organ o jego wnioskach, podstawowa instytucja kredytowa ma możliwość wykazać w sposób zadowalający właściwemu organowi, że ta działalność handlowa nie stanowi zagrożenia dla stabilności finansowej podstawowej instytucji kredytowej ani dla całego systemu finansowego Unii z punktu widzenia celów proponowanego rozporządzenia ⁽⁹⁾.

- 3.2. EBC popiera podejście do wyodrębnienia prezentowane w projekcie rozporządzenia. Pozwoli ono uniknąć przedłużających się i kosztownych procedur, w przypadkach gdy przekroczone są progi wielkości i złożoności, lecz rzeczywiste ryzyko dla stabilności finansowej podstawowej instytucji kredytowej czy Unii jest istotnie zmniejszone przez istniejące wymogi regulacyjne i kontrolę nadzorczą. Ponadto instytucja kredytowa mogłaby osiągnąć wyżej określone progi angażując się w działalność handlową, która w rzeczywistości przyczynia się do zwiększenia stabilności finansowej, np. działalność animatora rynku, która ma kluczowe znaczenie dla finansowania gospodarki, czy działalność zmierzająca do tworzenia buforów płynnościowych w celu zapewnienia spełniania innych wymogów ostrożnościowych. Zatem organy nadzorcze potrzebują elastyczności w odniesieniu do progów, pozostawiającej luz

⁽¹⁾ Zob. pkt 3.3 niniejszej opinii.

⁽²⁾ Zob. ocenę skutków opracowaną przez Komisję, sekcja 5.3.1.1.

⁽³⁾ Zob. art. 5 ust. 4 projektu rozporządzenia.

⁽⁴⁾ Zob. propozycję zmiany nr 5 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽⁵⁾ Zob. propozycję zmiany nr 23 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽⁶⁾ Zob. art. 9 projektu rozporządzenia.

⁽⁷⁾ Zob. art. 10 ust. 1 projektu rozporządzenia.

⁽⁸⁾ Jak wynika to z motywu 23 projektu rozporządzenia.

⁽⁹⁾ Zob. art. 10 ust. 3 i motywy 23 projektu rozporządzenia.

decyzyjny, przy uwzględnieniu szerszego kontekstu współzależności regulacyjnych i skutków dla systemu finansowego jako całości. Ta swoboda decyzyjna powinna także uwzględniać stabilność finansową poszczególnych państw członkowskich czy też grup państw członkowskich wewnątrz Unii, gdyż ocena dokonana przez organ nadzorczy może mieć istotny wpływ na to państwo członkowskie lub grupę państw członkowskich.

Korzystne byłoby uzupełnienie tych użytecznych przepisów poprzez wprowadzenie większej jasności do oceny, czy działalność handlowa podstawowej instytucji kredytowej stanowi zagrożenie dla stabilności finansowej, a zatem wymaga wyodrębnienia⁽¹⁾. Zawarty w projekcie rozporządzenia wymóg przejrzystości procesu podejmowania decyzji⁽²⁾ jest elementem o podstawowym znaczeniu dla zapewnienia, aby decyzje o niewyodrębnianiu określonego rodzaju działalności handlowej były umotywowane i prawidłowo uzasadnione. W tym względzie decyzja nadzorcza musi być podejmowana przy odniesieniu do zestawu kryteriów szerszego niż zawarty w projekcie rozporządzenia. Ustanowienie zharmonizowanych ram, które umożliwiłyby bardziej wnikliwy osąd nadzorczy niż przewidziany obecnie, zapewniłoby właściwym organom wsparcie przy korzystaniu z marginesu swobody decyzyjnej oraz wspomagałoby organy nadzoru przy wykrywaniu potrzeby wyodrębnienia. Stanowiłoby także dla instytucji kredytowych zachętę do poprawy zarządzania i wewnętrznych systemów i procedur w celu uniknięcia ryzyka związanego z przestrzeganiem przepisów oraz ograniczenia kosztów ewentualnego przyszłego żądania wyodrębnienia.

W tym celu korzystne byłoby uzupełnienie wskaźników o dodatkowe informacje jakościowe, takie jak: (a) mapowanie działalności handlowej, w tym metody oceny potrzeby tworzenia zapasów dla zaspokojenia przewidywanego popytu; (b) ramy zgodności wdrażające proponowane rozporządzenie; i (c) systemy rekompensat dla handlowców. Wskaźniki mogłyby także zostać uzupełnione o dodatkowe dane ilościowe, takie jak rotacja zapasów, zmiany wartości zagrożonej, „zyski i straty z pierwszego ujęcia”, ograniczenia nakładane na komórki organizacyjne zajmujące się handlem i dywersyfikacja geograficzna działalności handlowej⁽³⁾. Uczyniłoby to proces bardziej wykonalnym operacyjnie dla organów nadzoru. Zgodnie z ogólnym celem proponowanego rozporządzenia instytucje kredytowe przedstawiają wszelkie informacje niezbędne dla obliczenia wskaźników, z których korzysta organ nadzoru przy ocenie działalności handlowej⁽⁴⁾.

- 3.3. EBC uważa za istotne utrzymanie na wystarczającym poziomie działalności animatora rynku wykonywanej przez banki w celu utrzymania lub zwiększenia płynności aktywów i płynności rynkowej, umiarkowanej zmienności cen oraz zwiększenia odporności rynków papierów wartościowych na wstrząsy. Jest to kluczowe dla stabilności finansowej, realizacji i prawidłowej transmisji polityki pieniężnej oraz dla finansowania gospodarki. Zatem wszelkie regulacje powinny unikać powodowania negatywnych skutków dla działalności animatora rynku, jeśli nie są one uzasadnione istotnym ryzykiem.

Przy dokonywaniu szczegółowej analizy działalności animatora rynku zgodnie z art. 9 ust. 1 projektu rozporządzenia, organy nadzoru powinny zwracać baczną uwagę na możliwy wpływ tej działalności na stabilność finansową. Oczywiście działalność animatora rynku pozostająca w podstawowej instytucji kredytowej musi być zgodna z celami proponowanego rozporządzenia. W szczególności działalność taka nie powinna prowadzić do powstania banku zbyt dużego by upaść lub zbyt wzajemnie powiązanego by upaść i nie powinna obejmować handlu na własny rachunek pozorującego działalność animatora rynku, który mógłby prowadzić nawet do zagrożenia stabilności finansowej. Byłoby zatem korzystne wyjaśnić, że właściwy organ może zezwolić podstawowej instytucji kredytowej na prowadzenie takiej działalności animatora rynku, która nie stwarza zagrożenia dla stabilności finansowej instytucji czy też dla całości lub części systemu finansowego Unii⁽⁵⁾. Mając na uwadze powyższe, EBC sugeruje także wprowadzenie pewnych zmian w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia wniosków właściwego organu dotyczących rodzajów działalności handlowej, jakie powinny być prowadzone w jednostce handlowej⁽⁶⁾.

EBC sugeruje dokładniejszą definicję działalności animatora rynku⁽⁷⁾ poprzez dodanie słów: „lub rozsądnie przewidywanej działalności potencjalnego klienta” do proponowanej definicji działalności animatora rynku, zgodnie z elementami definicji handlu na własny rachunek. Ponadto EBC zaleca ujednoczenie definicji działalności animatora rynku w całym ustawodawstwie Unii, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012⁽⁸⁾, w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego oraz dyrektywą 2014/65/UE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁹⁾ w sprawie rynków instrumentów finansowych. Mankamentem projektu rozporządzenia jest brak definicji terminu „istotne ryzyko rynkowe”. EBC sugeruje także dalsze ujednoczenie terminu „działalność animatora rynku” z rozporządzeniem (UE) nr 236/2012.

⁽¹⁾ Zob. propozycje zmian nr 2 i 10-15 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽²⁾ Zob. art. 10 ust. 3 akapit trzeci projektu rozporządzenia.

⁽³⁾ Zob. propozycję zmiany nr 8 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽⁴⁾ Zob. propozycję zmiany nr 9 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽⁵⁾ Zob. propozycję zmiany nr 12 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽⁶⁾ Zob. propozycje zmian nr 14 i 15 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽⁷⁾ Zob. propozycję zmiany nr 6 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego (Dz.U. L 86 z 24.3.2012, s. 1).

⁽⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

- 3.4. Instytucje kredytowe w swojej działalności przyjmują zasady zarządzania ryzykiem oparte na ryzyku dla instytucji kredytowej lub dla jej klientów. Odpowiednie zasady zarządzania ryzykiem przyczyniają się do wypłacalności instytucji kredytowej i do stabilności systemu finansowego. W tym względzie projekt rozporządzenia ogranicza obowiązki podstawowej instytucji kredytowej w zakresie zarządzania ryzykiem do pewnych instrumentów pochodnych, które kwalifikują się do rozliczania za pośrednictwem partnera centralnego. EBC zaleca zatem, aby Komisja, wykonując swoje uprawnienie do przyjmowania aktów delegowanych na podstawie art. 11 ust. 3 projektu rozporządzenia, wzięła pod uwagę specyfikę i odpowiedniość polityki zarządzania ryzykiem w bankach.
- 3.5. Wreszcie, należy zwrócić uwagę, że wyodrębnienie samo w sobie nie rozwiązuje problemu instytucji zbyt dużych, by upaść. Upadek dużej, już wyodrębnionej jednostki także może mieć skutki systemowe powodujące poważne konsekwencje na rynkach kapitałowych. Mając to na uwadze, niektóre banki mogą określić, że wyodrębnione jednostki handlowe nie mają dostatecznej wielkości, aby były ekonomicznie opłacalne. Takie stwierdzenie może prowadzić je do pozbycia się wszystkich rodzajów działalności handlowej, co może skutkować koncentracją tej działalności w większych bankach i powodować, że staną się one jeszcze większe. Taki skutek jest niezgodny z celem zmniejszenia problemu instytucji zbyt dużych, by upaść. Te rodzaje działalności mogą także zostać przesunięte do równoległego systemu bankowego. Tego rodzaju zmiany wymagają ścisłego monitorowania wszelkich niezamierzonych skutków, a jeśli staną się one istotne, konieczne może być zapewnienie odpowiednich środków zapobiegawczych.

4. Klauzula dotycząca odstępowania

Artykuł 21 projektu rozporządzenia stanowi, że Komisja na wniosek państwa członkowskiego może udzielić odstępowania od wymogów dotyczących wyodrębnienia na rzecz instytucji kredytowych objętych przepisami krajowymi mającymi „równoważne skutki” z przepisami proponowanego rozporządzenia.

Preambuła słusznie stwierdza, że różnice pomiędzy przepisami krajowymi zmniejszyłyby skuteczność jednolitego mechanizmu nadzorczego (SSM) ponieważ EBC musiałaby wówczas stosować wobec instytucji kredytowych będących pod jego nadzorem wiele różnych i niespójnych przepisów krajowych, co zwiększyłoby koszty i złożoność nadzoru⁽¹⁾. EBC w pełni podziela tę obawę, a względy te przemawiają przeciwko wprowadzaniu odstępowania od ogólnego systemu⁽²⁾. Odstępstwo nie jest zgodne z celem, jakim jest tworzenie równości szans i może stanowić precedens dla przyszłych odstępowania od innych przepisów unijnych. Osłabiłoby to integrację jednolitego rynku i utrudniło osiągnięcie celów, jakie stawia sobie proponowane rozporządzenie⁽³⁾. Ponadto szeroki zakres klauzuli dotyczącej odstępowania może nie być zgodny z formą prawną rozporządzenia oraz z podstawą prawną proponowanego rozporządzenia zgodnie z art. 114 traktatu.

5. Współpraca między właściwymi organami a organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Środki strukturalne w projekcie rozporządzenia mają na celu przygotowanie gruntu dla restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz działań naprawczych instytucji finansowych, przy czym oba te procesy są wzajemnie powiązane. Projekt rozporządzenia przewiduje więc współpracę pomiędzy właściwymi organami a organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na różnych etapach oceny dokonywanej przez właściwy organ i wdrażania środków strukturalnych⁽⁴⁾. Właściwy organ uprawniony do nakazania wyodrębnienia przed podjęciem decyzji o wyodrębnieniu działalności handlowej zobowiązany jest powiadomić odpowiedni organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ocena konieczności wyodrębnienia musi także uwzględniać oceny możliwości skutecznego przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są aktualnie prowadzone lub zostały przeprowadzone. Wreszcie, środki związane z wyodrębnieniem muszą być spójne ze środkami nałożonymi w kontekście procesu przeglądu i oceny nadzorczej oraz wszelkimi środkami nałożonymi w kontekście oceny możliwości skutecznego przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Usuwanie przeszkód utrudniających restrukturyzację i uporządkowaną likwidację ma podstawowe znaczenie dla przygotowania operacyjnego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla instytucji kredytowej lub grupy. Jak EBC zauważył już wcześniej, w odniesieniu do samej oceny konsultacja z organem nadzorczym jest wystarczająca, natomiast środki służące usunięciu przeszkód w przeprowadzaniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być określane wspólnie i wdrażane we współpracy z organem nadzorczym⁽⁵⁾. Przyjęcie właściwych środków dla zwiększenia możliwości skutecznego przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej lub grupy, takich jak zmiany w praktykach biznesowych, struktury lub organizacji, muszą należycie uwzględniać wpływ tych środków na kondycję i stabilność bieżącej działalności jednostki. Jest to istotna kwestia dla właściwego organu. Poprawa możliwości skutecznego przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków przy jednoczesnym utrzymaniu kluczowych usług finansowych dla gospodarki jako całości jest także głównym celem procesu nadzorczego, do którego realizacji powinny zmierzać środki przewidziane w proponowanym rozporządzeniu. Zatem właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny blisko współpracować przy obu tych procesach.

⁽¹⁾ Jak wynika z motywu 8 projektu rozporządzenia.

⁽²⁾ Zob. propozycje zmian nr 1 i 17 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽³⁾ Zob. np. motyw 7 i art. 1 projektu rozporządzenia.

⁽⁴⁾ Artykuł 19 projektu rozporządzenia.

⁽⁵⁾ Opinia CON/2013/76, pkt 2.5. Wszystkie opinie EBC są publikowane na stronie internetowej EBC pod adresem www.ecb.europa.eu

Jednym z celów proponowanego rozporządzenia jest ułatwienie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz działań naprawczych w odniesieniu do grupy jednostek ⁽¹⁾. Jednakże cele proponowanego rozporządzenia przewidujące nakładanie środków strukturalnych nie są tożsame z celami oceny możliwości skutecznego przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zakres środków strukturalnych dostępnych na podstawie proponowanego rozporządzenia jest zatem różny od zakresu środków mających na celu usuwanie przeszkód utrudniających restrukturyzację i uporządkowaną likwidację na podstawie niedawno przyjętych unijnych ram prawnych dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ⁽²⁾. Zatem EBC rozumie, że nawet w przypadku, gdy ocena możliwości skutecznego przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przeprowadzona w kontekście planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie wykaże żadnych istotnych przeszkód utrudniających skuteczne przeprowadzenie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwy organ może stwierdzić istnienie konieczności zastosowania środków strukturalnych na podstawie proponowanego rozporządzenia, co ułatwiłoby prowadzenie działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do złożonych instytucji ⁽³⁾. Należy w tym względzie wyjaśnić, że podczas gdy właściwy organ zobowiązany jest uwzględnić oceny możliwości skutecznego przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są aktualnie prowadzone lub zostały przeprowadzone, to wnioski z takich ocen nie powinny w żaden sposób przesądzać o wykonywaniu przez właściwy organ jego uprawnień wynikających z proponowanego rozporządzenia, w szczególności w przypadku, gdy właściwy organ stwierdza, że spełnione zostały kryteria nałożenia obowiązku wyodrębnienia ⁽⁴⁾.

6. Uprawnienia do nakładania sankcji

Chociaż proponowane rozporządzenie jest bezpośrednio stosowane w całej Unii, niektóre jego przepisy wymagają dalszego wdrożenia przez państwa członkowskie ⁽⁵⁾. Ze względu na to, że EBC uznaje się za właściwy organ w wyłącznym celu wykonywania zadań powierzonych mu na mocy m. in. art. 4 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013, a zadania określone w proponowanym rozporządzeniu odpowiadają zadaniom już powierzonym EBC na mocy art. 4 ust. 1 lit. i) rozporządzenia (UE) nr 1024/2013, EBC powinien również posiadać uprawnienia do nakładania sankcji zgodnie z ramami określonymi w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013. Powinno to zostać wyjaśnione w preambule proponowanego rozporządzenia oraz, dla uniknięcia wątpliwości, w art. 28 ⁽⁶⁾. Uprawnienia powierzone EBC nie obejmują uprawnienia do nakładania sankcji na osoby fizyczne ani uprawnienia do nakładania sankcji niefinansowych. Niezbędne jest także dostosowanie poziomu sankcji finansowych w proponowanym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁷⁾. Ponadto uprawnienie do zawieszenia zezwolenia jest w szczególności nowym środkiem przewidzianym w projekcie rozporządzenia ⁽⁸⁾. EBC sugeruje usunięcie tej sankcji z projektu rozporządzenia w celu uniknięcia trudności prawnych.

Wreszcie, w odniesieniu do sformułowania „korzyści uzyskanych lub strat unikniętych” w projekcie rozporządzenia, w praktyce wysokość tych kwot będzie bardzo trudna do dokładnego wykazania. Proponowana sankcja w art. 28 ust. 4 lit. b) projektu rozporządzenia uwzględnia korzyści uzyskane lub straty uniknięte, wskazując ich wyrównanie jako jedną z możliwych sankcji. W art. 29 ust. 1 lit. d) „skala” korzyści uzyskanych lub strat unikniętych została włączona do okoliczności, które właściwe organy uwzględniają przy ustalaniu rodzaju oraz wysokości sankcji. EBC sugeruje zastąpienie tego sformułowania, w obu przypadkach, oszacowaniem przez właściwe organy korzyści i strat uzyskanych bądź unikniętych w wyniku naruszenia ⁽⁹⁾.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 19 listopada 2014 r.

Mario DRAGHI

Prezes EBC

⁽¹⁾ Artykuł 1 lit. g) projektu rozporządzenia.

⁽²⁾ Zob. w szczególności art. 17 i 18 dyrektywy 2014/59/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190) i art. 10 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

⁽³⁾ Zob. także ocenę skutków opracowaną przez Komisję, sekcja 5.3.1.1.

⁽⁴⁾ Zob. propozycję zmiany nr 16 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽⁵⁾ Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że wprowadzenie w życie niektórych przepisów rozporządzenia może wymagać przyjęcia przez państwa członkowskie, lub przez samego prawodawcę Unii, środków wykonawczych. Zobacz tak pkt 32 i 33 wyroku w sprawie C-367/09 *SGS Belgium* i in. [2010] ECR I-10761.

⁽⁶⁾ Zob. propozycje zmian nr 4 i 21 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽⁷⁾ Dyrektywa 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁽⁸⁾ Zob. art. 28 projektu rozporządzenia.

⁽⁹⁾ Zob. propozycję zmiany nr 22 w załączniku do niniejszej opinii.

ZAŁĄCZNIK

Propozycje zmian

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC (1)
Zmiana nr 1 Motyw 10	
<p>„(10) Zgodne z celami dotyczącymi przyczynienia się do funkcjonowania rynku wewnętrznego, należy umożliwić przyznanie na rzecz instytucji kredytowej odstępstwa od przepisów dotyczących wyodrębnienia niektórych rodzajów działalności handlowej w przypadku, gdy państwo członkowskie przyjęło przed dniem 29 stycznia 2014 r. krajowe prawo pierwotne (w tym przyjęte później prawo wtórne) zakazujące instytucjom kredytowym, które przyjmują depozyty od osób fizycznych oraz małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), dokonywania inwestycji na własny rachunek i utrzymywania aktywów przeznaczonych do obrotu. Państwo członkowskie powinno mieć w związku z tym prawo do zwrócenia się do Komisji z wnioskiem o udzielenie odstępstwa od przepisów dotyczących wyodrębnienia niektórych rodzajów działalności handlowej wobec instytucji kredytowej, która podlega prawu krajowemu zgodnemu z tymi przepisami. Pozwoliłoby to państwom członkowskim, które posiadają już istniejące prawo pierwotne zapewniające skutki równoważne i zgodne z niniejszym rozporządzeniem, uniknąć konieczności dostosowania obowiązujących, skutecznych przepisów. Aby wpływ tych przepisów krajowych oraz późniejszych środków wykonawczych nie zagrażał celowi rynku wewnętrznego lub jego funkcjonowaniu, cele tego prawa krajowego i powiązanych z nim rozwiązań nadzorczych i wykonawczych muszą być w stanie zapewnić przestrzeganie przez instytucje kredytowe, które przyjmują kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i od MŚP, prawnie wiążących wymogów, które są równoważne i zgodne z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Właściwy organ nadzorujący instytucję kredytową podlegającą prawu krajowemu, o którym mowa, powinien przedstawić opinię, która zostanie załączona do wniosku o udzielenie odstępstwa.”</p>	<p>„(10) Zgodne z celami dotyczącymi przyczynienia się do funkcjonowania rynku wewnętrznego, należy umożliwić przyznanie na rzecz instytucji kredytowej odstępstwa od przepisów dotyczących wyodrębnienia niektórych rodzajów działalności handlowej w przypadku, gdy państwo członkowskie przyjęło przed dniem 29 stycznia 2014 r. krajowe prawo pierwotne (w tym przyjęte później prawo wtórne) zakazujące instytucjom kredytowym, które przyjmują depozyty od osób fizycznych oraz małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), dokonywania inwestycji na własny rachunek i utrzymywania aktywów przeznaczonych do obrotu. Państwo członkowskie powinno mieć w związku z tym prawo do zwrócenia się do Komisji z wnioskiem o udzielenie odstępstwa od przepisów dotyczących wyodrębnienia niektórych rodzajów działalności handlowej wobec instytucji kredytowej, która podlega prawu krajowemu zgodnemu z tymi przepisami. Pozwoliłoby to państwom członkowskim, które posiadają już istniejące prawo pierwotne zapewniające skutki równoważne i zgodne z niniejszym rozporządzeniem, uniknąć konieczności dostosowania obowiązujących, skutecznych przepisów. Aby wpływ tych przepisów krajowych oraz późniejszych środków wykonawczych nie zagrażał celowi rynku wewnętrznego lub jego funkcjonowaniu, cele tego prawa krajowego i powiązanych z nim rozwiązań nadzorczych i wykonawczych muszą być w stanie zapewnić przestrzeganie przez instytucje kredytowe, które przyjmują kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i od MŚP, prawnie wiążących wymogów, które są równoważne i zgodne z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Właściwy organ nadzorujący instytucję kredytową podlegającą prawu krajowemu, o którym mowa, powinien przedstawić opinię, która zostanie załączona do wniosku o udzielenie odstępstwa.”</p>

Uzasadnienie

Takie odstępstwo jest niezgodne z celem, jakim jest tworzenie równości szans. Ponadto przepis taki może stworzyć precedens dla przyszłych odstępstw w innych obszarach ustawodawstwa, co prowadziłoby do osłabienia integracji jednolitego rynku jako całości.

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC (1)
<p>Zmiana nr 2</p> <p>Motyw 23</p>	
<p>„(23) Jeżeli przy dokonywaniu oceny działalności handlowej właściwy organ stwierdza, że działalność ta przekracza niektóre wskaźniki dotyczące względnej wielkości, dźwigni finansowej, złożoności, rentowności, związanego z nią ryzyka rynkowego oraz wzajemnych powiązań z innymi podmiotami, właściwy organ powinien nakazać jej wyodrębnienie z podstawowej instytucji kredytowej, chyba że podstawowa instytucja kredytowa jest w stanie wykazać w sposób zadowalający właściwemu organowi, że ta działalność handlowa nie stanowi zagrożenia dla stabilności finansowej podstawowej instytucji kredytowej ani dla całego systemu finansowego Unii.”</p>	<p>„(23) Jeżeli przy dokonywaniu oceny działalności handlowej właściwy organ stwierdza, że działalność ta przekracza niektóre wskaźniki dotyczące względnej wielkości, dźwigni finansowej, złożoności, rentowności, związanego z nią ryzyka rynkowego oraz wzajemnych powiązań z innymi podmiotami, i według jego oceny istnieje zagrożenie dla stabilności finansowej podstawowej instytucji kredytowej czy też dla całości lub części systemu finansowego Unii, z punktu widzenia celów proponowanego rozporządzenia, właściwy organ powinien nakazać jej wyodrębnienie z podstawowej instytucji kredytowej, chyba że podstawowa instytucja kredytowa jest w stanie wykazać w sposób zadowalający właściwemu organowi, że ta działalność handlowa nie stanowi zagrożenia dla stabilności finansowej podstawowej instytucji kredytowej ani dla całego systemu finansowego Unii.”</p>

Uzasadnienie

Sugerowane sformułowanie zmierza do zapewnienia spójności pomiędzy motywem 23 i art. 10, który przyznaje właściwemu organowi margines swobody przy dokonywaniu przeglądu działalności handlowej i decydowaniu o wszczęciu procedury prowadzącej do wyodrębnienia

<p>Zmiana nr 3</p> <p>Motyw 29</p>	
<p>„Pomimo wyodrębnienia działalności handlowej podstawowa instytucja kredytowa powinna nadal być w stanie zarządzać własnym ryzykiem. Należy w związku z tym dopuścić niektóre rodzaje działalności handlowej w zakresie, w którym mają one na celu ostrożne zarządzanie kapitałem, płynnością i finansowaniem podstawowej instytucji kredytowej i nie stanowią zagrożenia dla jej stabilności finansowej. Analogicznie, podstawowe instytucje kredytowe muszą być w stanie świadczyć na rzecz swoich klientów niezbędne usługi zarządzania ryzykiem. Nie mogą jednak narażać przy tym podstawowej instytucji kredytowej na niepotrzebne ryzyko ani stwarzać zagrożenia dla jej stabilności finansowej. Działalność hedgingowa uznawana do celów ostrożnego zarządzania ryzykiem własnym i świadczenia usług zarządzania ryzykiem na rzecz klientów może, ale nie musi, kwalifikować się jako rachunkowość zabezpieczeń zgodnie z międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej.”</p>	<p>„Pomimo wyodrębnienia działalności handlowej podstawowa instytucja kredytowa powinna nadal być w stanie zarządzać własnym ryzykiem. Należy w związku z tym dopuścić niektóre rodzaje działalności handlowej w zakresie, w którym mają one na celu ostrożne zarządzanie kapitałem, płynnością i finansowaniem podstawowej instytucji kredytowej i nie stanowią zagrożenia dla jej stabilności finansowej. Analogicznie, podstawowe instytucje kredytowe muszą być w stanie świadczyć na rzecz swoich klientów niezbędne usługi zarządzania ryzykiem. Nie mogą jednak narażać przy tym podstawowej instytucji kredytowej na niepotrzebne ryzyko ani stwarzać zagrożenia dla jej stabilności finansowej. Działalność hedgingowa uznawana do celów ostrożnego zarządzania ryzykiem własnym i świadczenia usług zarządzania ryzykiem na rzecz klientów może, ale nie musi, kwalifikować się jako rachunkowość zabezpieczeń zgodnie z międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej.”</p>

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC (1)
	<p>Niezależnie od decyzji o wyodrębnieniu, właściwy organ ma prawo, na mocy art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE, nałożyć wymogi w zakresie funduszy własnych, jeśli wielkość ryzyka i działalności handlowej przekracza określony poziom, aby zachęcić instytucję do niepodejmowania zbędnego ryzyka stwarzającego zagrożenie dla jej stabilności finansowej, czy też stabilności finansowej Unii w całości lub w części."</p>

Uzasadnienie

W celu ograniczenia zagrożenia dla stabilności finansowej wynikającego z działalności handlowej właściwy organ powinien posiadać uprawnienie do nałożenia wymogu kapitałowego, w przypadku gdy wielkość ryzyka i działalności handlowej przekroczy określone poziomy. Wymóg taki pomógłby zniechęcić banki do nadmiernego angażowania się w działalność handlową.

Zmiana nr 4

Motyw 37a (nowy)

Brak tekstu.	<p>„(37a) Na potrzeby wykonywania jego wyłącznych zadań, w tym także zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu, EBC posiada uprawnienia do nakładania sankcji, określone w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.”</p>
--------------	--

Uzasadnienie

Należy wyjaśnić, że po implementacji art. 28 proponowanego rozporządzenia przez państwa członkowskie EBC, w celu wykonywania powierzonych mu zadań, posiadał będzie uprawnienia do nakładania sankcji, określone w szczególności w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013. Zobacz także pkt 6 niniejszej opinii.

Zmiana nr 5

Artykuł 5

Definicje

<p>„4. »handel na własny rachunek« oznacza wykorzystywanie kapitału własnego lub pożyczonych środków do zajmowania pozycji w transakcjach kupna, sprzedaży bądź nabycia lub zbycia w inny sposób, których przedmiotem są instrumenty finansowe lub towary, wyłącznie w celu osiągnięcia zysku na własny rachunek i bez żadnego związku z faktyczną lub przewidywaną działalnością na rzecz klienta albo w celu zabezpieczenia (hedgingu) ryzyka podmiotu wynikającego z faktycznej lub przewidywanej działalności klienta, za pomocą komórek organizacyjnych, jednostek, działów lub pojedynczych handlowców, którym są wyraźnie przypisane zadania polegające na zajmowaniu takich pozycji i osiągnięciu zysku, w tym poprzez dedykowane internetowe platformy służące do handlu na własny rachunek;”</p>	<p>„4. »handel na własny rachunek« oznacza wykorzystywanie kapitału własnego lub pożyczonych środków do zajmowania pozycji, w reakcji na faktyczne lub przewidywane zmiany wycen rynkowych i w celu wykonywania tych zmian, w transakcjach kupna, sprzedaży bądź nabycia lub zbycia w inny sposób, których przedmiotem są instrumenty finansowe lub towary, wyłącznie w celu osiągnięcia zysku na własny rachunek i bez żadnego związku z faktyczną lub przewidywaną działalnością na rzecz klienta albo w celu zabezpieczenia (hedgingu) ryzyka podmiotu wynikającego z faktycznej lub przewidywanej działalności klienta, za pomocą komórek organizacyjnych, jednostek, działów lub pojedynczych handlowców, którym są wyraźnie przypisane zadania polegające na zajmowaniu takich pozycji i osiągnięciu zysku, w tym poprzez dedykowane internetowe platformy służące do handlu na własny rachunek. Niniejsza definicja obejmuje wszelkie takie transakcje, podejmowane w celu osiągnięcia zysku, niezależnie od tego, czy zysk zostanie osiągnięty w krótkim lub długim terminie oraz czy w ogóle zostanie osiągnięty;”</p>
--	---

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC (1)
---------------------------------	----------------------------------

Uzasadnienie

Handel na własny rachunek – w przeciwieństwie do innych rodzajów działalności handlowej, takich jak na przykład działalność animatora rynku – podejmowany jest w celu osiągnięcia zysku, w oparciu o rzeczywiste lub przewidywane zmiany wycen rynkowych, na które podmioty prowadzące handel na własny rachunek reagują i na podstawie których spekulują. Proponowana zmiana umożliwi wyłączenie z definicji długoterminowych niespekulacyjnych inwestycji w kapitał zakładowy (w tym udziały w innych instytucjach finansowych, takich jak banki i zakłady ubezpieczeń).

Zmiana nr 6

Artykuł 5

Definicje

<p>„12. »działalność animatora rynku« oznacza zobowiązanie instytucji finansowej do regularnego i stałego zapewnienia płynności rynku poprzez wystawianie ofert kupna–sprzedaży określonego instrumentu finansowego lub poprzez realizowanie – w ramach swojej zwykłej działalności – zleceń inicjowanych przez klientów lub w odpowiedzi na oferty złożone przez klientów, przy czym żadna z tych metod nie może się wiązać z istotnym ryzykiem rynkowym;”</p>	<p>„12. »działalność animatora rynku« oznacza zobowiązanie instytucji finansowej do regularnego i stałego zapewnienia płynności rynku poprzez wystawianie ofert kupna–sprzedaży określonego instrumentu finansowego lub poprzez realizowanie – w ramach swojej zwykłej działalności – zleceń inicjowanych przez klientów lub w odpowiedzi na oferty złożone przez klientów, lub rozsądnie przewidywane działanie potencjalnego klienta oraz poprzez zabezpieczenie pozycji wynikających z realizacji tych zadań. przy czym żadna z tych metod nie może się wiązać z istotnym ryzykiem rynkowym;”</p>
---	---

Uzasadnienie

EBC rozumie, że w przeciwieństwie do handlu na własny rachunek, działalność animatora rynku jest ukierunkowana na potrzeby klienta, a zatem związana ze zwykłą działalnością banków. Działalność animatora rynku jest także czasem prowadzona w przewidywaniu działań klienta. Dlatego też EBC sugeruje dodanie do definicji działalności animatora rynku sformułowania „rozsądnie przewidywane działania potencjalnego klienta”. Zapewnia to także pewną symetrię wobec proponowanej definicji handlu na własny rachunek.

Ponadto, w przeciwieństwie do działalności brokerów, animatorzy rynku w każdym czasie absorbują braki równowagi pomiędzy popytem a podażą poprzez własne zapasy, ryzykując tym samym własny kapitał. Powinni mieć zatem możliwość zabezpieczenia swoich pozycji wynikających z wypełniania zadań, jakie pełnią jako animatorzy rynku. Mając na uwadze, że pojęcie „istotnego ryzyka rynkowego” nie zostało zdefiniowane, a także w celu największego możliwego dostosowania definicji używanych w powiązanych ze sobą unijnych aktach prawnych użyto pojęcia „zabezpieczania pozycji wynikających z realizacji zadań” zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 236/2012.

Zmiana nr 7

Artykuł 5

Definicje

<p>Brak tekstu.</p>	<p>„23. »koncentracja« oznacza koncentrację określoną zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 139/2004.”</p>
---------------------	---

Uzasadnienie

Zobacz pkt 1.2 niniejszej opinii.

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC ⁽¹⁾
<p>Zmiana nr 8</p> <p>Artykuł 9 ust. 2</p> <p>Obowiązek dokonywania przeglądu działalności</p>	
<p>„2. Dokonując oceny, o której mowa w ust. 1, właściwy organ stosuje następujące wskaźniki:</p> <p>(a) względną wielkość aktywów przeznaczonych do obrotu, mierzoną ilorazem aktywów przeznaczonych do obrotu i aktywów ogółem;</p> <p>(b) dźwignię finansową dla aktywów przeznaczonych do obrotu mierzoną ilorazem aktywów przeznaczonych do obrotu i kapitału podstawowego Tier I;</p> <p>(c) względną wielkość ryzyka kredytowego kontrahenta, mierzoną ilorazem wartości godziwej instrumentów pochodnych i aktywów przeznaczonych do obrotu ogółem;</p> <p>(d) względny stopień złożoności instrumentów pochodnych przeznaczonych do obrotu, mierzony ilorazem aktywów stanowiących instrumenty pochodne przeznaczone do obrotu, kwalifikujących się do poziomów 2 i 3, oraz aktywów przeznaczonych do obrotu;</p> <p>(e) względną rentowność działalności handlowej, mierzoną ilorazem dochodów z działalności handlowej i dochodów netto ogółem;</p> <p>(f) względną wielkość ryzyka rynkowego, mierzoną jako iloraz: obliczonej różnicy pomiędzy aktywami przeznaczonymi do obrotu a zobowiązaniami, wyrażonej jako wartość bezwzględna, i średniej arytmetycznej aktywów przeznaczonych do obrotu i zobowiązań przeznaczonych do obrotu;</p> <p>(g) wzajemne powiązania, mierzone za pomocą metodyki, o której mowa w art. 131 ust. 18 dyrektywy 2013/36/UE;</p> <p>(h) ryzyko kredytowe i ryzyko płynności, których źródłem są zobowiązania podjęte i gwarancje udzielone przez podstawową instytucję kredytową.”</p>	<p>„2. Dokonując oceny, o której mowa w ust. 1, właściwy organ stosuje następujące wskaźniki:</p> <p>(a) względną wielkość aktywów przeznaczonych do obrotu, mierzoną ilorazem aktywów przeznaczonych do obrotu i aktywów ogółem;</p> <p>(b) dźwignię finansową dla aktywów przeznaczonych do obrotu mierzoną ilorazem aktywów przeznaczonych do obrotu i kapitału podstawowego Tier I;</p> <p>(c) względną wielkość ryzyka kredytowego kontrahenta, mierzoną ilorazem wartości godziwej instrumentów pochodnych i aktywów przeznaczonych do obrotu ogółem;</p> <p>(d) względny stopień złożoności instrumentów pochodnych przeznaczonych do obrotu, mierzony ilorazem aktywów stanowiących instrumenty pochodne przeznaczone do obrotu, kwalifikujących się do poziomów 2 i 3, oraz aktywów przeznaczonych do obrotu;</p> <p>(e) względną rentowność działalności handlowej, mierzoną ilorazem dochodów z działalności handlowej i dochodów netto ogółem;</p> <p>(f) względną wielkość ryzyka rynkowego, mierzoną jako iloraz: obliczonej różnicy pomiędzy aktywami przeznaczonymi do obrotu a zobowiązaniami, wyrażonej jako wartość bezwzględna, i średniej arytmetycznej aktywów przeznaczonych do obrotu i zobowiązań przeznaczonych do obrotu;</p> <p>(g) wzajemne powiązania, mierzone za pomocą metodyki, o której mowa w art. 131 ust. 18 dyrektywy 2013/36/UE;</p> <p>(h) ryzyko kredytowe i ryzyko płynności, których źródłem są zobowiązania podjęte i gwarancje udzielone przez podstawową instytucję kredytową;</p>

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC ⁽¹⁾
	<p>(i) mapowanie działalności handlowej, w tym metody oceny potrzeby tworzenia zapasów dla zaspokojenia przewidywanego popytu;</p> <p>(j) ramy zgodności wdrażające niniejsze rozporządzenie;</p> <p>(k) systemy rekompensat dla handlowców;</p> <p>(l) dodatkowe dane ilościowe, takie jak rotacja zapasów, zmiany wartości zagrożonej, »z zyski i straty z pierwszego ujęcia«, ograniczenia nakładane na komórki organizacyjne zajmujące się handlem i dywersyfikacja geograficzna działalności handlowej.»</p>

Uzasadnienie

Zobacz pkt 3.2 niniejszej opinii.

Zmiana nr 9

Artykuł 9 ust. 2a (nowy)

Obowiązek dokonywania przeglądu działalności

Brak tekstu.	„2a. Właściwy organ może żądać wszelkich ilościowych i jakościowych danych, jakie uzna za potrzebne dla przeprowadzenia oceny działalności handlowej na podstawie ust. 1. ”
--------------	--

Uzasadnienie

Zobacz pkt 3.2 niniejszej opinii.

Zmiana nr 10

Artykuł 10 ust. 1

Uprawnienia właściwego organu dotyczące zakazu prowadzenia określonej działalności przez podstawową instytucję kredytową

„1. W przypadku gdy właściwy organ stwierdza, po dokonaniu oceny, o której mowa w art. 9 ust. 1, że spełnione zostały limity i warunki powiązane ze wskaźnikami wskazanymi w art. 9 ust. 2 lit. a)–h) i określonymi w aktach delegowanych, o których mowa w ust. 5, i w związku z tym uznaje, że istnieje zagrożenie dla stabilności finansowej podstawowej instytucji kredytowej lub dla całego systemu finansowego Unii, w świetle celów, o których mowa w art. 1, wszczyna – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od zakończenia swojej oceny – procedurę prowadzącą do wydania decyzji zgodnie z ust. 3 akapit drugi.”	„1. W przypadku gdy właściwy organ stwierdza, po dokonaniu oceny, o której mowa w art. 9 ust. 1, że spełnione zostały limity i warunki powiązane ze wskaźnikami wskazanymi w art. 9 ust. 2 lit. a)–h) i określonymi w aktach delegowanych, o których mowa w ust. 5, i w związku z tym uznaje, że istnieje zagrożenie dla stabilności finansowej podstawowej instytucji kredytowej lub dla całego systemu finansowego Unii albo jego części , w świetle celów, o których mowa w art. 1, wszczyna – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od zakończenia swojej oceny – procedurę prowadzącą do wydania decyzji zgodnie z ust. 3 akapit drugi.”
--	--

Uzasadnienie

Proponowana techniczna poprawka ma na celu usunięcie wszelkich wątpliwości, które mogłyby wynikać z użycia sformułowania „w związku z tym”, biorąc pod uwagę fakt, że właściwe organy w każdym przypadku oceniają zagrożenie dla stabilności finansowej, nawet jeśli wskaźniki progowe są spełnione. Ponadto decyzja właściwego organu powinna być również oparta na dodatkowych wskaźnikach (zobacz dalej pkt 3.2. niniejszej opinii).

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC (1)
Zmiana nr 11	
Artykuł 10 ust. 2	
Uprawnienia właściwego organu dotyczące zakazu prowadzenia określonej działalności przez podstawową instytucję kredytową	
<p>„2. W przypadku gdy limity i warunki, o których mowa w ust. 1, nie są spełnione, właściwy organ może pomimo to wszcząć procedurę prowadzącą do wydania decyzji zgodnie z ust. 3, jeśli stwierdzi, po dokonaniu oceny, o której mowa w art. 9 ust. 1, że prowadzenie przez podstawową instytucję kredytową jakiegokolwiek działalności handlowej, z wyjątkiem obrotu instrumentami pochodnymi innymi niż dozwolone na mocy art. 11 i 12, stanowi zagrożenie dla stabilności finansowej podstawowej instytucji kredytowej lub dla całego systemu finansowego Unii, w świetle celów, o których mowa w art. 1.”</p>	<p>„2. W przypadku gdy limity i warunki, o których mowa w ust. 1, nie są spełnione, właściwy organ może pomimo to wszcząć procedurę prowadzącą do wydania decyzji zgodnie z ust. 3, jeśli stwierdzi, po dokonaniu oceny, o której mowa w art. 9 ust. 1, że prowadzenie przez podstawową instytucję kredytową jakiegokolwiek działalności handlowej, z wyjątkiem obrotu instrumentami pochodnymi innymi niż dozwolone na mocy art. 11 i 12, stanowi zagrożenie dla stabilności finansowej podstawowej instytucji kredytowej lub dla całego systemu finansowego Unii albo jego części, w świetle celów, o których mowa w art. 1.”</p>

Uzasadnienie

EBC proponuje, aby osąd właściwego organu oparty był na zagrożeniu dla stabilności finansowej całości lub części Unii.

Zmiana nr 12	
Artykuł 10 ust. 3	
Uprawnienia właściwego organu dotyczące zakazu prowadzenia określonej działalności przez podstawową instytucję kredytową	
<p>„3. Właściwy organ powiadamia podstawową instytucję kredytową o wnioskach, o których mowa w ust. 1 lub 2, i umożliwia jej przedstawienie uwag w formie pisemnej w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia.</p> <p>O ile podstawowa instytucja kredytowa nie wykaże w terminie wskazanym w akapicie pierwszym, w sposób wymagany przez właściwy organ, że założenia prowadzące do jego wniosków nie są uzasadnione, właściwy organ przyjmuje decyzję skierowaną do podstawowej instytucji kredytowej, w której zakazuje jej prowadzenia działalności handlowej określonej w tych wnioskach. Właściwy organ uzasadnia swoją decyzję i podaje to uzasadnienie do wiadomości publicznej.</p>	<p>„3. Właściwy organ powiadamia podstawową instytucję kredytową o wnioskach, o których mowa w ust. 1 lub 2, i umożliwia jej przedstawienie uwag w formie pisemnej w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia.</p> <p>O ile podstawowa instytucja kredytowa nie wykaże w terminie wskazanym w akapicie pierwszym, w sposób wymagany przez właściwy organ, że stosowna działalność handlowa nie zagraża stabilności finansowej podstawowej instytucji kredytowej, ani systemowi finansowemu Unii w całości lub w części że założenia prowadzące do jego wniosków nie są uzasadnione, właściwy organ przyjmuje decyzję skierowaną do podstawowej instytucji kredytowej, w której zakazuje jej prowadzenia działalności handlowej określonej w tych wnioskach. Właściwy organ uzasadnia swoją decyzję i podaje to uzasadnienie do wiadomości publicznej.</p>

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC ⁽¹⁾
<p>Do celów ust. 1, jeśli właściwy organ postanawia zezwolić podstawowej instytucji kredytowej na prowadzenie takiej działalności handlowej, również w tym przypadku uzasadnia swoją decyzję i podaje to uzasadnienie do wiadomości publicznej.</p> <p>Do celów ust. 2, w przypadku gdy właściwy organ postanawia zezwolić podstawowej instytucji kredytowej na prowadzenie działalności handlowej, przyjmuje odpowiednią decyzję skierowaną do podstawowej instytucji kredytowej.</p> <p>Przed przyjęciem którejkolwiek z decyzji, o której mowa w niniejszym ustępie, właściwy organ konsultuje się z EUNB w sprawie okoliczności stanowiących podstawę planowanej decyzji oraz w sprawie potencjalnego wpływu tej decyzji na stabilność finansową Unii i na funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Właściwy organ powiadamia EUNB także o swojej ostatecznej decyzji.</p> <p>Właściwy organ podejmuje ostateczną decyzję w ciągu dwóch miesięcy od otrzymania pisemnych uwag, o których mowa w akapicie pierwszym.”</p>	<p>Do celów ust. 1, jeśli właściwy organ postanawia zezwolić podstawowej instytucji kredytowej na prowadzenie takiej działalności handlowej, również w tym przypadku uzasadnia swoją decyzję i podaje to uzasadnienie do wiadomości publicznej.</p> <p>Do celów ust. 2, w przypadku gdy właściwy organ postanawia zezwolić podstawowej instytucji kredytowej na prowadzenie działalności handlowej, przyjmuje odpowiednią decyzję skierowaną do podstawowej instytucji kredytowej.</p> <p>Właściwy organ może w szczególności zezwolić podstawowej instytucji kredytowej na prowadzenie takiej działalności animatora rynku, która nie stwarza zagrożenia dla stabilności finansowej instytucji czy też dla całości lub części systemu finansowego Unii.</p> <p>Przed przyjęciem którejkolwiek z decyzji, o której mowa w niniejszym ustępie, właściwy organ konsultuje się z EUNB w sprawie okoliczności stanowiących podstawę planowanej decyzji oraz w sprawie potencjalnego wpływu tej decyzji na stabilność finansową Unii i na funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Właściwy organ powiadamia EUNB także o swojej ostatecznej decyzji.</p> <p>Właściwy organ podejmuje ostateczną decyzję w ciągu dwóch miesięcy od otrzymania pisemnych uwag, o których mowa w akapicie pierwszym.”</p>

Uzasadnienie

Dla celów pewności prawa i spójności, EBC sugeruje, aby sformułowanie tego przepisu stanowiło odbicie sformułowania motywu 23.

Kontynuacja działalności animatora rynku, prowadzonej przez podstawową instytucję kredytową, powinna być zgodna z celami proponowanego rozporządzenia. W szczególności działalność taka nie powinna prowadzić do powstania banku zbyt dużego, by upaść, lub zbyt wzajemnie powiązanego, by upaść, i nie powinna obejmować handlu na własny rachunek pozorującego działalność animatora rynku, która mogłaby prowadzić nawet do zagrożenia stabilności finansowej. Byłoby zatem korzystne wyjaśnić, że właściwy organ może zezwolić podstawowej instytucji kredytowej na prowadzenie takiej działalności animatora rynku, która nie stwarza zagrożenia dla stabilności finansowej instytucji czy też dla całości lub części systemu finansowego Unii (zobacz dalej pkt 3.2 niniejszej opinii).

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC (1)
Zmiana nr 13	
Artykuł 10 ust. 5	
Uprawnienia właściwego organu dotyczące zakazu prowadzenia określonej działalności przez podstawową instytucję kredytową	
<p>„Komisja przyjmuje do dnia [dokładna data do wstawienia przez UP w ciągu 6 miesięcy od publikacji niniejszego rozporządzenia] akty delegowane zgodnie z art. 35 w celu:</p> <p>[...]</p> <p>(b) określenia typu sekurytyzacji, który nie jest uważany za zagrożenie dla stabilności finansowej podstawowej instytucji kredytowej lub dla całego systemu finansowego Unii, w odniesieniu do każdego z następujących aspektów:</p> <p>[...]”</p>	<p>„Komisja przyjmuje do dnia [dokładna data do wstawienia przez UP w ciągu 6 miesięcy od publikacji niniejszego rozporządzenia] akty delegowane zgodnie z art. 35 w celu:</p> <p>[...]</p> <p>(b) określenia typu sekurytyzacji, który nie jest uważany za zagrożenie dla stabilności finansowej podstawowej instytucji kredytowej lub dla całego systemu finansowego Unii albo jego części, w odniesieniu do każdego z następujących aspektów:</p> <p>[...]”</p>

Uzasadnienie

EBC proponuje, aby akty delegowane przyjmowane przez Komisję były oparte na ustaleniu, że nie istnieje zagrożenie dla stabilności systemu finansowego Unii albo jego części.

Zmiana nr 14	
Artykuł 11	
Ostrożne zarządzanie ryzykiem własnym	
<p>„1. Podstawowa instytucja kredytowa, w stosunku do której wydano decyzję, o której mowa w art. 10 ust. 3, może prowadzić działalność handlową wyłącznie w celu ostrożnego zarządzania jej kapitałem, płynnością i finansowaniem.</p> <p>W ramach ostrożnego zarządzania swoim kapitałem, płynnością i finansowaniem podstawowa instytucja kredytowa może wykorzystywać do zabezpieczania swojego łącznego ryzyka bilansowego tylko instrumenty pochodne bazujące na stopach procentowych, kursach walutowych i kredytach, które kwalifikują się do rozliczania za pośrednictwem partnera centralnego. Podstawowa instytucja kredytowa wykazuje wobec właściwego organu nadzoru, że działalność hedgingowa ma na celu ograniczenie identyfikowalnych ryzyk szczególnych z tytułu pojedynczych lub zbiorczych pozycji podstawowej instytucji kredytowej i że faktycznie – w możliwy do udowodnienia sposób – ogranicza je lub znacznie zmniejsza.</p> <p>[...]”</p>	<p>„1. Z zastrzeżeniem decyzji właściwego organu, o której mowa w art. 10 ust. 3, podstawowa instytucja kredytowa, w stosunku do której wydano decyzję, o której mowa w art. 10 ust. 3, może także prowadzić działalność handlową wyłącznie w celu ostrożnego zarządzania jej kapitałem, płynnością i finansowaniem.</p> <p>W ramach ostrożnego zarządzania swoim kapitałem, płynnością i finansowaniem podstawowa instytucja kredytowa może wykorzystywać do zabezpieczania swojego łącznego ryzyka bilansowego tylko instrumenty pochodne bazujące na stopach procentowych, kursach walutowych i kredytach, które kwalifikują się do rozliczania za pośrednictwem partnera centralnego. Podstawowa instytucja kredytowa wykazuje wobec właściwego organu nadzoru, że działalność hedgingowa ma na celu ograniczenie identyfikowalnych ryzyk szczególnych z tytułu pojedynczych lub zbiorczych pozycji podstawowej instytucji kredytowej i że faktycznie – w możliwy do udowodnienia sposób – ogranicza je lub znacznie zmniejsza.</p> <p>[...]”</p>

Tekst proponowany przez Komisję

Zmiany proponowane przez EBC (1)

Uzasadnienie

Proponowana zmiana zmierza do wyjaśnienia, że decyzja o wyodrębnieniu określi wszystkie rodzaje działalności, których wykonywanie podstawowa instytucja kredytowa może kontynuować.

Zmiana nr 15

Artykuł 12

Świadczenie usług zarządzania ryzykiem na rzecz klientów

„1. Podstawowa instytucja kredytowa, w stosunku do której wydano decyzję, o której mowa w art. 10 ust. 3, może sprzedawać instrumenty pochodne bazujące na stopach procentowych, kursach walutowych, kredytach, uprawnieniach do emisji i towarach, które kwalifikują się do rozliczania za pośrednictwem partnera centralnego, oraz uprawnienia do emisji, na rzecz swoich klientów niefinansowych, podmiotów finansowych, o których mowa w art. 5 pkt 19, zakładów ubezpieczeń i instytucji zapewniających pracownicze świadczenia emerytalne, jeżeli spełnione zostały następujące warunki:

- (a) wyłącznym celem sprzedaży jest zabezpieczenie ryzyka stopy procentowej, ryzyka walutowego, ryzyka kredytowego, ryzyka cen towarów lub ryzyka cen uprawnień emisyjnych;
- (b) wymogi w zakresie funduszy własnych podstawowej instytucji kredytowej dotyczące ryzyka wynikającego z pozycji zajętych w instrumentach pochodnych i uprawnieniach do emisji nie przekraczają wartości procentowej odnoszącej się do wymogu kapitałowego z tytułu ryzyka całkowitego, która zostanie określona w akcie delegowanym Komisji zgodnie z ust. 2.

Jeżeli warunek określony w lit. b) nie jest spełniony, podstawowa instytucja kredytowa nie może sprzedawać instrumentów pochodnych i uprawnień do emisji ani ujmować ich w swoim bilansie.

[...]

„1. **Z zastrzeżeniem decyzji właściwego organu, o której mowa w art. 10 ust. 3,** podstawowa instytucja kredytowa, ~~w stosunku do której wydano decyzję, o której mowa w art. 10 ust. 3,~~ może **także** sprzedawać instrumenty pochodne bazujące na stopach procentowych, kursach walutowych, kredytach, uprawnieniach do emisji i towarach, które kwalifikują się do rozliczania za pośrednictwem partnera centralnego, oraz uprawnienia do emisji, na rzecz swoich klientów niefinansowych, podmiotów finansowych, o których mowa w art. 5 pkt 19, zakładów ubezpieczeń i instytucji zapewniających pracownicze świadczenia emerytalne, jeżeli spełnione zostały następujące warunki:

- (a) wyłącznym celem sprzedaży jest zabezpieczenie ryzyka stopy procentowej, ryzyka walutowego, ryzyka kredytowego, ryzyka cen towarów lub ryzyka cen uprawnień emisyjnych;
- (b) wymogi w zakresie funduszy własnych podstawowej instytucji kredytowej dotyczące ryzyka wynikającego z pozycji zajętych w instrumentach pochodnych i uprawnieniach do emisji nie przekraczają wartości procentowej odnoszącej się do wymogu kapitałowego z tytułu ryzyka całkowitego, która zostanie określona w akcie delegowanym Komisji zgodnie z ust. 2.

Jeżeli warunek określony w lit. b) nie jest spełniony, podstawowa instytucja kredytowa nie może sprzedawać instrumentów pochodnych i uprawnień do emisji ani ujmować ich w swoim bilansie.

[...]

Uzasadnienie

Proponowana zmiana zmierza do wyjaśnienia, że decyzja o wyodrębnieniu określi wszystkie rodzaje działalności, których wykonywanie podstawowa instytucja kredytowa może kontynuować.

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC ⁽¹⁾
Zmiana nr 16	
Artykuł 19	
Współpraca między właściwymi organami a odpowiednimi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji	
<p>„2. Dokonując oceny zgodnie z art. 9 i zakazując podstawowej instytucji kredytowej prowadzenia określonej działalności zgodnie z art. 10, właściwy organ uwzględnia oceny możliwości skutecznego przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są aktualnie prowadzone lub zostały przeprowadzone przez odpowiedni organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 13 i art. 13a dyrektywy [BRRD].</p> <p>3. Właściwy organ współpracuje z odpowiednim organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wymienia istotne informacje, które uznaje się za konieczne do wypełniania jego obowiązków.</p> <p>4. Właściwy organ zapewnia, aby środki nałożone zgodnie z niniejszym rozdziałem były zgodne ze środkami nałożonymi zgodnie z art. 13b rozporządzenia (UE) nr 1024/2013, art. 8 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr [SRM], art. 13, 13a, 14 i 15 dyrektywy [BRRD] oraz art. 104 dyrektywy 2013/36/UE.”</p>	<p>„2. Dokonując oceny zgodnie z art. 9 i zakazując podstawowej instytucji kredytowej prowadzenia określonej działalności zgodnie z art. 10, właściwy organ uwzględnia oceny możliwości skutecznego przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są aktualnie prowadzone lub zostały przeprowadzone przez odpowiedni organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 13 i art. 13a dyrektywy [BRRD].</p> <p>Niestwierdzenie przez odpowiedni organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji istotnych przeszkód utrudniających skuteczne przeprowadzenie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji samo w sobie nie jest wystarczające dla przyjęcia, że wnioski, o których mowa w art. 10 ust. 3 nie są uzasadnione.</p> <p>3. Właściwy organ współpracuje z odpowiednim organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wymienia istotne informacje, które uznaje się za konieczne do wypełniania jego obowiązków, w tym informacje dotyczące wykazu instytucji objętych zakresem niniejszego rozporządzenia.</p> <p>4. Właściwy organ zapewnia, aby środki nałożone zgodnie z niniejszym rozdziałem były zgodne [proponycja zmiany nie dotyczy wersji PL] ze środkami nałożonymi zgodnie z art. 13b rozporządzenia (UE) nr 1024/2013, art. 8 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr [SRM], art. 13, 13a, 14 i 15 dyrektywy [BRRD] oraz art. 104 dyrektywy 2013/36/UE.”</p>

Uzasadnienie

Zobacz pkt 5 niniejszej opinii. Współpraca pomiędzy właściwymi organami a odpowiednimi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinna zapewnić, aby odpowiednie organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały informacje dotyczące wykazu instytucji, w stosunku do których mogą zostać wydane decyzje o wyodrębnieniu na mocy proponowanego rozporządzenia.

Tekst proponowany przez Komisję

Zmiany proponowane przez EBC (1)

Zmiana nr 17

Artykuł 21

Odstępstwo od wymogów rozdziału III

„1. Na wniosek państwa członkowskiego Komisja może udzielić odstępstwa od wymogów niniejszego rozdziału na rzecz instytucji kredytowej przyjmującej depozyty od osób fizycznych i MŚP, która podlega krajowemu prawu pierwotnemu przyjętemu przed dniem 29 stycznia 2014 r., jeżeli te przepisy krajowe spełniają następujące warunki:

- (a) mają na celu zapobieganie napięciom finansowym lub upadłościom i ryzyku systemowemu, o których mowa w art. 1;
- (b) uniemożliwiają instytucjom kredytowym przyjmującym kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i MŚP angażowanie się w regulowaną działalność polegającą na dokonywaniu inwestycji na własny rachunek i utrzymywaniu aktywów przeznaczonych do obrotu; przepisy krajowe mogą jednak przewidywać pewne wyjątki, aby umożliwić instytucjom kredytowym przyjmującym depozyty od osób fizycznych i MŚP podejmowanie działań ograniczających ryzyko w celu ostrożnego zarządzania swoim kapitałem, płynnością i finansowaniem oraz w celu świadczenia, w ograniczonym zakresie, usług zarządzania ryzykiem na rzecz klientów;
- (c) jeżeli instytucja kredytowa, która przyjmuje kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i MŚP, należy do grupy, musi ona zapewnić swoją prawną odrębność od podmiotów należących do grupy, które angażują się w regulowaną działalność polegającą na dokonywaniu inwestycji na własny rachunek i utrzymywaniu aktywów przeznaczonych do obrotu, a przepisy krajowe nakładają na nią następujące wymogi:
 - (i) instytucja kredytowa przyjmująca kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i MŚP musi być w stanie podejmować decyzje niezależnie od pozostałych podmiotów należących do grupy;
 - (ii) instytucja kredytowa przyjmująca kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i MŚP musi posiadać organ zarządzający, który jest niezależny od pozostałych podmiotów należących do grupy i od samej instytucji kredytowej;
 - (iii) instytucja kredytowa przyjmująca kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i MŚP musi podlegać na zasadzie indywidualnej wymogom kapitałowemu i płynnościowym;
 - (iv) instytucja kredytowa przyjmująca kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i MŚP nie może zawierać umów ani transakcji z innymi podmiotami należącymi do grupy na warunkach innych niż podobne do warunków określonych art. 13 ust. 7.

~~„1. Na wniosek państwa członkowskiego Komisja może udzielić odstępstwa od wymogów niniejszego rozdziału na rzecz instytucji kredytowej przyjmującej depozyty od osób fizycznych i MŚP, która podlega krajowemu prawu pierwotnemu przyjętemu przed dniem 29 stycznia 2014 r., jeżeli te przepisy krajowe spełniają następujące warunki:~~

- ~~(a) mają na celu zapobieganie napięciom finansowym lub upadłościom i ryzyku systemowemu, o których mowa w art. 1;~~
- ~~(b) uniemożliwiają instytucjom kredytowym przyjmującym kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i MŚP angażowanie się w regulowaną działalność polegającą na dokonywaniu inwestycji na własny rachunek i utrzymywaniu aktywów przeznaczonych do obrotu; przepisy krajowe mogą jednak przewidywać pewne wyjątki, aby umożliwić instytucjom kredytowym przyjmującym depozyty od osób fizycznych i MŚP podejmowanie działań ograniczających ryzyko w celu ostrożnego zarządzania swoim kapitałem, płynnością i finansowaniem oraz w celu świadczenia, w ograniczonym zakresie, usług zarządzania ryzykiem na rzecz klientów;~~
- ~~(c) jeżeli instytucja kredytowa, która przyjmuje kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i MŚP, należy do grupy, musi ona zapewnić swoją prawną odrębność od podmiotów należących do grupy, które angażują się w regulowaną działalność polegającą na dokonywaniu inwestycji na własny rachunek i utrzymywaniu aktywów przeznaczonych do obrotu, a przepisy krajowe nakładają na nią następujące wymogi:~~
 - ~~(i) instytucja kredytowa przyjmująca kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i MŚP musi być w stanie podejmować decyzje niezależnie od pozostałych podmiotów należących do grupy;~~
 - ~~(ii) instytucja kredytowa przyjmująca kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i MŚP musi posiadać organ zarządzający, który jest niezależny od pozostałych podmiotów należących do grupy i od samej instytucji kredytowej;~~
 - ~~(iii) instytucja kredytowa przyjmująca kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i MŚP musi podlegać na zasadzie indywidualnej wymogom kapitałowemu i płynnościowym;~~
 - ~~(iv) instytucja kredytowa przyjmująca kwalifikujące się depozyty od osób fizycznych i MŚP nie może zawierać umów ani transakcji z innymi podmiotami należącymi do grupy na warunkach innych niż podobne do warunków określonych art. 13 ust. 7.~~

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC (1)
<p>2. Państwo członkowskie, które pragnie uzyskać odstępstwo na rzecz instytucji kredytowej podlegającej przepisom krajowym, zwraca się do Komisji z wnioskiem o udzielenie odstępstwa; wnioskowi temu powinna towarzyszyć pozytywna opinia wydana przez właściwy organ nadzorujący instytucję kredytową, której wniosek ten dotyczy. Wniosek powinien zawierać wszystkie informacje niezbędne do oceny przepisów krajowych i wskazywać instytucję kredytową, na rzecz której ma być udzielone odstępstwo. Jeżeli Komisja uzna, że nie posiada wszystkich niezbędnych informacji, kontaktuje się ona z zainteresowanym państwem członkowskim w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania wniosku i precyzuje, jakie dodatkowe informacje są wymagane.</p> <p>Po otrzymaniu przez Komisję wszystkich informacji uznanych przez nią za niezbędne do oceny wniosku o udzielenie odstępstwa Komisja powiadamia w terminie jednego miesiąca państwo członkowskie występujące z wnioskiem, że posiada wystarczające informacje.</p> <p>W terminie pięciu miesięcy od dokonania powiadomienia, o którym mowa w akapicie drugim, Komisja – po skonsultowaniu się z EUNB w sprawie okoliczności stanowiących podstawę planowanej decyzji oraz w sprawie potencjalnego wpływu tej decyzji na stabilność finansową Unii i na funkcjonowanie rynku wewnętrznego – przyjmuje decyzję wykonawczą uznającą przepisy krajowe za zgodne z niniejszym rozdziałem i udzielającą odstępstwa na rzecz instytucji kredytowych wskazanych we wniosku, o którym mowa w ust. 1. Jeżeli Komisja zamierza uznać przepisy krajowe za niezgodne z niniejszym rozdziałem i odmówić udzielenia odstępstwa, przedstawia szczegółowo swoje zastrzeżenia państwu członkowskiemu występującemu z wnioskiem i umożliwia mu przedstawienie uwag w formie pisemnej w terminie jednego miesiąca od dnia przedstawienia zastrzeżeń Komisji. Komisja przyjmuje decyzję wykonawczą udzielającą albo odmawiającą odstępstwa w ciągu trzech miesięcy od upływu terminu na przedstawienie uwag.</p> <p>W przypadku zmian przepisów krajowych państwa członkowskie powiadamiają o nich Komisję. Komisja może zrewidować decyzję wykonawczą, o której mowa w akapicie trzecim.</p> <p>Jeżeli przepisy krajowe, które zostały uznane za zgodne z niniejszym rozdziałem, przestały obowiązywać wobec instytucji kredytowej, której udzielono odstępstwa od wymogów niniejszego rozdziału, Komisja cofa odstępstwo wobec tej instytucji kredytowej.</p> <p>Komisja powiadamia o swoich decyzjach EUNB. EUNB publikuje wykaz instytucji kredytowych, którym przyznano odstępstwo zgodnie z niniejszym artykułem. Wykaz ten jest na bieżąco aktualizowany.”</p>	<p>2. Państwo członkowskie, które pragnie uzyskać odstępstwo na rzecz instytucji kredytowej podlegającej przepisom krajowym, zwraca się do Komisji z wnioskiem o udzielenie odstępstwa; wnioskowi temu powinna towarzyszyć pozytywna opinia wydana przez właściwy organ nadzorujący instytucję kredytową, której wniosek ten dotyczy. Wniosek powinien zawierać wszystkie informacje niezbędne do oceny przepisów krajowych i wskazywać instytucję kredytową, na rzecz której ma być udzielone odstępstwo. Jeżeli Komisja uzna, że nie posiada wszystkich niezbędnych informacji, kontaktuje się ona z zainteresowanym państwem członkowskim w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania wniosku i precyzuje, jakie dodatkowe informacje są wymagane.</p> <p>Po otrzymaniu przez Komisję wszystkich informacji uznanych przez nią za niezbędne do oceny wniosku o udzielenie odstępstwa Komisja powiadamia w terminie jednego miesiąca państwo członkowskie występujące z wnioskiem, że posiada wystarczające informacje.</p> <p>W terminie pięciu miesięcy od dokonania powiadomienia, o którym mowa w akapicie drugim, Komisja – po skonsultowaniu się z EUNB w sprawie okoliczności stanowiących podstawę planowanej decyzji oraz w sprawie potencjalnego wpływu tej decyzji na stabilność finansową Unii i na funkcjonowanie rynku wewnętrznego – przyjmuje decyzję wykonawczą uznającą przepisy krajowe za zgodne z niniejszym rozdziałem i udzielającą odstępstwa na rzecz instytucji kredytowych wskazanych we wniosku, o którym mowa w ust. 1. Jeżeli Komisja zamierza uznać przepisy krajowe za niezgodne z niniejszym rozdziałem i odmówić udzielenia odstępstwa, przedstawia szczegółowo swoje zastrzeżenia państwu członkowskiemu występującemu z wnioskiem i umożliwia mu przedstawienie uwag w formie pisemnej w terminie jednego miesiąca od dnia przedstawienia zastrzeżeń Komisji. Komisja przyjmuje decyzję wykonawczą udzielającą albo odmawiającą odstępstwa w ciągu trzech miesięcy od upływu terminu na przedstawienie uwag.</p> <p>W przypadku zmian przepisów krajowych państwa członkowskie powiadamiają o nich Komisję. Komisja może zrewidować decyzję wykonawczą, o której mowa w akapicie trzecim.</p> <p>Jeżeli przepisy krajowe, które zostały uznane za zgodne z niniejszym rozdziałem, przestały obowiązywać wobec instytucji kredytowej, której udzielono odstępstwa od wymogów niniejszego rozdziału, Komisja cofa odstępstwo wobec tej instytucji kredytowej.</p> <p>Komisja powiadamia o swoich decyzjach EUNB. EUNB publikuje wykaz instytucji kredytowych, którym przyznano odstępstwo zgodnie z niniejszym artykułem. Wykaz ten jest na bieżąco aktualizowany.”</p>

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC (1)
---------------------------------	----------------------------------

Uzasadnienie

Zobacz pkt 4 niniejszej opinii oraz uzasadnienie propozycji zmiany nr 1.

Zmiana nr 18

Artykuł 22 ust. 3a (nowy)

Zasady regulujące obliczanie progów

Brak tekstu.	„3a. Na potrzeby art. 3 ust. 1 lit. b), progi dla jednostek, które dokonały koncentracji w poprzednim roku, są obliczane na podstawie łącznych sprawozdań finansowych połączonych jednostek za dwa lata przed koncentracją.”
--------------	--

Uzasadnienie

W przypadku koncentracji instytucji kredytowych, np. połączenia, która prowadziłaby bezpośrednio do powstania jednej instytucji kredytowej objętej zakresem proponowanego rozporządzenia, przy ocenie, czy nowa jednolita instytucja kredytowa osiąga określone w rozporządzeniu progi, należy brać pod uwagę łączną wartość instytucji kredytowych, które dokonały koncentracji, w okresie dwóch lat przed koncentracją. Zobacz także propozycję zmiany nr 7.

Zmiana nr 19

Artykuł 22 ust. 4

Zasady regulujące obliczanie progów

<p>„4. Do dnia [dokładna data do wstawienia przez UP 12 miesięcy po opublikowaniu niniejszego rozporządzenia] właściwy organ wskaże instytucje kredytowe i grupy, które podlegają niniejszemu rozporządzeniu zgodnie z art. 3, i zgłosi je niezwłocznie EUNB.</p> <p>Po otrzymaniu zgłoszenia właściwego organu EUNB publikuje bez zwłoki wykaz instytucji kredytowych i grup, o którym mowa w akapicie pierwszym. Wykaz ten jest na bieżąco aktualizowany.”</p>	<p>„4. Do dnia [dokładna data do wstawienia przez UP 12 miesięcy po opublikowaniu niniejszego rozporządzenia] właściwy co roku organ wskazuje instytucje kredytowe i grupy, które podlegają niniejszemu rozporządzeniu zgodnie z art. 3, i zgłosi je niezwłocznie EUNB.</p> <p>Po otrzymaniu zgłoszenia właściwego organu EUNB publikuje bez zwłoki wykaz instytucji kredytowych i grup, o którym mowa w akapicie pierwszym. Wykaz ten jest na bieżąco aktualizowany.”</p>
--	--

Uzasadnienie

Zmiana ta ma na celu zapewnienie, aby wykaz instytucji kredytowych objętych zakresem proponowanego rozporządzenia był na bieżąco aktualizowany wraz ze zmianami danych lub struktury objętych nim instytucji.

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC (1)
<p>Zmiana nr 20</p> <p>Artykuł 28 ust. 4</p> <p>Sankcje i środki administracyjne</p>	
<p>„4. Państwa członkowskie przyznają właściwym organom – zgodnie z przepisami krajowymi – uprawnienia do nakładania co najmniej następujących sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych w przypadku naruszeń, o których mowa w ust. 1:</p> <p>(a) nakazu zobowiązującego osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za naruszenie do zaprzestania niezgodnego z prawem postępowania oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;</p> <p>(b) wyrównania korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, o ile możliwe jest ich określenie;</p> <p>(c) wydania publicznego ostrzeżenia informującego o tożsamości osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za naruszenie i charakterze tego naruszenia;</p> <p>(d) cofnięcia lub zawieszenia zezwolenia;</p> <p>(e) tymczasowego zakazu sprawowania funkcji zarządczych w podmiocie, o którym mowa w art. 3, przez osobę fizyczną uznaną za odpowiedzialną za popełnienie naruszenia;</p> <p>(f) w przypadku powtarzających się naruszeń – stałego zakazu sprawowania funkcji zarządczych w podmiocie, o którym mowa w art. 3, przez osobę fizyczną uznaną za odpowiedzialną za popełnienie naruszenia;</p> <p>(g) maksymalnych administracyjnych kar finansowych w wysokości nie mniejszej niż trzykrotność kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, o ile możliwe jest ich określenie;</p> <p>(h) w przypadku osoby fizycznej – maksymalnej administracyjnej kary finansowej w wysokości nie mniejszej niż 5 000 000 EUR lub – w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro – równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia;</p>	<p>„4. Państwa członkowskie przyznają właściwym organom – zgodnie z przepisami krajowymi – uprawnienia do nakładania co najmniej następujących sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych w przypadku naruszeń, o których mowa w ust. 1:</p> <p>(a) nakazu zobowiązującego osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za naruszenie do zaprzestania niezgodnego z prawem postępowania oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;</p> <p>(b) wyrównania korzyści i strat uzyskanych bądź unikniętych uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, w wysokości oszacowanej przez właściwe organy o ile możliwe jest ich określenie;</p> <p>(c) wydania publicznego ostrzeżenia informującego o tożsamości osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za naruszenie i charakterze tego naruszenia;</p> <p>(d) cofnięcia lub zawieszenia zezwolenia;</p> <p>(e) tymczasowego zakazu sprawowania funkcji zarządczych w podmiocie, o którym mowa w art. 3, przez osobę fizyczną uznaną za odpowiedzialną za popełnienie naruszenia;</p> <p>(f) w przypadku powtarzających się naruszeń – stałego zakazu sprawowania funkcji zarządczych w podmiocie, o którym mowa w art. 3, przez osobę fizyczną uznaną za odpowiedzialną za popełnienie naruszenia;</p> <p>(g) administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości równej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty uzyskanych korzyści;</p> <p>(h) w przypadku osoby fizycznej, administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości 5 000 000 EUR lub, w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia;</p>

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC ⁽¹⁾
<p>(i) w przypadku osób prawnych – maksymalnej administracyjnej kary finansowej w wysokości co najmniej 10 procent całkowitego obrotu rocznego tej osoby prawnej zgodnie z najnowszym dostępnym sprawozdaniem finansowym zatwierdzonym przez organ zarządzający; w przypadku gdy osoba prawna jest jednostką dominującą lub jednostką zależną jednostki dominującej, która musi przygotowywać skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z dyrektywą 2013/34/UE, stosowny całkowity roczny obrót stanowi kwota całkowitego łącznego obrotu rocznego lub odpowiedni rodzaj dochodu zgodnie z najnowszym dostępnym skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym zatwierdzonym przez organ zarządzający jednostki dominującej.</p> <p>Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że właściwe organy mają prawo do dodatkowych uprawnień, obok uprawnień wskazanych w niniejszym ustępie, oraz mogą przewidzieć szerszy zakres i wyższe pułapy sankcji niż określono w niniejszym ustępie.”</p>	<p>(i) w przypadku osoby prawnej, administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości 10 % całkowitych rocznych obrotów netto przedsiębiorstwa w poprzednim roku obrotowym, w tym dochodu brutto, który obejmuje odsetki należne i podobne przychody, dochód z akcji i innych papierów wartościowych o stałej/zmiennej stopie dochodu oraz należności z tytułu prowizji lub opłat, zgodnie z art. 316 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.</p> <p>(g) maksymalnych administracyjnych kar finansowych w wysokości nie mniejszej niż trzykrotność kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, o ile możliwe jest ich określenie;</p> <p>(h) w przypadku osoby fizycznej – maksymalnej administracyjnej kary finansowej w wysokości nie mniejszej niż 5 000 000 EUR lub – w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro – równoważność tej kwoty w walucie krajowej na dzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia;</p> <p>(i) w przypadku osób prawnych – maksymalnej administracyjnej kary finansowej w wysokości co najmniej 10 procent całkowitego obrotu rocznego tej osoby prawnej zgodnie z najnowszym dostępnym sprawozdaniem finansowym zatwierdzonym przez organ zarządzający; w przypadku gdy osoba prawna jest jednostką dominującą lub jednostką zależną jednostki dominującej, która musi przygotowywać skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z dyrektywą 2013/34/UE, stosowny całkowity roczny obrót stanowi kwota całkowitego łącznego obrotu rocznego lub odpowiedni rodzaj dochodu zgodnie z najnowszym dostępnym skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym zatwierdzonym przez organ zarządzający jednostki dominującej.</p> <p>Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że właściwe organy mają prawo do dodatkowych uprawnień, obok uprawnień wskazanych w niniejszym ustępie, oraz mogą przewidzieć szerszy zakres i wyższe pułapy sankcji niż określono w niniejszym ustępie.”</p>

Uzasadnienie

Zmiana ta została zaproponowana w celu dostosowania poziomu sankcji finansowych w proponowanym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE. Zobacz pkt 6 niniejszej opinii.

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC ⁽¹⁾
---------------------------------	---

Zmiana nr 21

Artykuł 28 ust. 6 (nowy)

Sankcje i środki administracyjne

Brak tekstu.	„6. W przypadku naruszenia, o którym mowa w ust. 1, EBC, jako właściwy organ, może nałożyć sankcje określone w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.”
--------------	--

Uzasadnienie

Zobacz pkt 6 niniejszej opinii.

Zmiana nr 22

Artykuł 29

Wykonywanie uprawnień nadzorczych i nakładanie sankcji

<p>„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy uwzględniały przy ustalaniu rodzaju oraz wysokości sankcji administracyjnych i innych środków wszelkie istotne okoliczności, w tym w stosownych przypadkach:</p> <p>(a) wagę i czas trwania naruszenia;</p> <p>(b) stopień zawinienia osoby odpowiedzialnej za naruszenie;</p> <p>(c) sytuację finansową osoby odpowiedzialnej za naruszenie, poprzez uwzględnienie wyznaczników takich jak wysokość całkowitych obrotów osoby prawnej lub roczny dochód osoby fizycznej;</p> <p>(d) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie, o ile możliwe jest ich określenie;</p> <p>(e) stopień współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie z właściwym organem, bez uszczerbku dla konieczności zapewnienia wyrównania korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez daną osobę;</p> <p>(f) uprzednie naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie;</p>	<p>„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy uwzględniały przy ustalaniu rodzaju oraz wysokości sankcji administracyjnych i innych środków wszelkie istotne okoliczności, w tym w stosownych przypadkach:</p> <p>(a) wagę i czas trwania naruszenia;</p> <p>(b) stopień zawinienia osoby odpowiedzialnej za naruszenie;</p> <p>(c) sytuację finansową osoby odpowiedzialnej za naruszenie, poprzez uwzględnienie wyznaczników takich jak wysokość całkowitych obrotów osoby prawnej lub roczny dochód osoby fizycznej;</p> <p>(d) skalę korzyści i strat uzyskanych bądź unikniętych uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie, w wysokości oszacowanej przez właściwe organy, o ile możliwe jest ich określenie;</p> <p>(e) stopień współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie z właściwym organem, bez uszczerbku dla konieczności zapewnienia wyrównania korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez daną osobę;</p> <p>(f) uprzednie naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie;</p>
--	--

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC ⁽¹⁾
(g) środki podjęte przez osobę odpowiedzialną za naruszenie w celu zapobieżenia jego powtórzeniu się;	(g) środki podjęte przez osobę odpowiedzialną za naruszenie w celu zapobieżenia jego powtórzeniu się;
(h) wszelkie potencjalne skutki systemowe naruszenia.”	(h) wszelkie potencjalne skutki systemowe naruszenia.”

Uzasadnienie

Zobacz pkt 6 niniejszej opinii.

Zmiana nr 23

Artykuł 34

Przeгляд

<p>„Komisja monitoruje regularnie wpływ przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu na osiągnięcie celów, o których mowa w art. 1, i na stabilności całego systemu finansowego Unii, uwzględniając przy tym zmiany struktury rynku oraz sytuację i działalność podmiotów podlegających regulacji na mocy niniejszego rozporządzenia, oraz przedkłada odpowiednie wnioski. Przeгляд ten skupia się w szczególności na: stosowaniu progów, o których mowa w art. 3; stosowaniu zakazu przewidzianego w art. 6 i jego skuteczności; zakresu działalności, o którym mowa w art. 8; oraz adekwatności wskaźników określonych w art. 9. Do dnia 1 stycznia 2020 r., a następnie w regularnych odstępach czasu, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie – po uwzględnieniu opinii właściwych organów – sprawozdanie obejmujące wspomniane powyżej kwestie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.”</p>	<p>„Komisja monitoruje regularnie wpływ przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu na osiągnięcie celów, o których mowa w art. 1, i na stabilności całego systemu finansowego Unii, uwzględniając przy tym zmiany struktury rynku oraz sytuację i działalność podmiotów podlegających regulacji na mocy niniejszego rozporządzenia, oraz przedkłada odpowiednie wnioski. Przeгляд ten skupia się w szczególności na: adekwatności i stosowaniu progów, o których mowa w art. 3; stosowaniu zakazu przewidzianego w art. 6 i jego skuteczności, w tym stosowaniu i skuteczności wyłączeń spod tego zakazu; zakresu działalności, o którym mowa w art. 8; oraz adekwatności wskaźników określonych w art. 9. Do dnia 1 stycznia 2020 r., a następnie w regularnych odstępach czasu, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie – po uwzględnieniu opinii właściwych organów – sprawozdanie obejmujące wspomniane powyżej kwestie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.”</p>
---	---

Uzasadnienie

Zobacz pkt 1.2 i 2.3 niniejszej opinii.

(¹) Pogrubienie w tekście wskazuje, w którym miejscu EBC proponuje wstawienie nowego tekstu. Przekreślenie w tekście oznacza, że EBC proponuje wykreślenie fragmentu tekstu.